

MÁIS POEMAS DO FACHAL

“Escura fuxida”

Fun un pobre desgraciado,
que non sabía por onde ía,
querido por todos e á vez desprezado,
na droga caendo ía.

Naquel tempo paseino mal,
burlando ós “picoletos” e mercando material,
deixei a miña familia rota,
día tras día roubáballes como unha rata tola.

Ía por un sendeiro cada vez máis estreito,
que en cada paso a lama enchíame o peito,
facéndome a miña propia catacumba, cheirenta e podre,
afastándome da vida e achegándome á miña propia morte.

Pareime entón e dei un paso atrás,
e falei do asunto con meus pais.
O amor deles para saír disto foime esencial,
rehabilitándome nun centro especial.

Eses días foron os peores da miña vida.
Decateime da miña tremenda e escura fuxida.
E pouco a pouco volví a encontrar o amor que se fora,
e esta etapa da miña vida iríase polo de agora.

Hoxe sonche moi feliz.
Sei agora o sentido que ten o vivir,
en paz e harmonía,
que polo de agora eu descoñecía.

Coa miña moza Isabel,
volvo namorarme outra vez,
e vivo con ela en liberdade,
esperando que por favor Deus nos garde.

(Juan Fachal, 1º B)

“O suicidio”

Mentres durmía, a radio encendeuse soíña.
Espertei cos ollos roxos e cansados.
A noite alumeaba a aldea
e desde a ventá vía os campos esbrancuxados.

Comezou a soar unha canción na radio.
Eran as cinco e vestínme cun chándal, non sei a causa.
A miña intuición dirixiume á casa dun veciño,
e alí estaba ela, a piques de matarse e xa moi cansa.

Eu díxenlle fai o queiras, pero antes dime o que che pasa.
Ela dixo que non tiña onde ir e que aquí estaba encerrada.
Non te preocupes, axudarciche a fuxir se ti o desexas,
pero non te mates, que tes moita beleza.

Gracias mocíño, pero ¿como te chamas?
Son Xurxo da Fonte Oquente.
Que quere máis que nada
cambiar o teu presente.
Ven comigo, axudareiche a fuxir,
colle as cousas que poidas
que un bo cabalo collerei para ti.
Vémonos aquí nunha media hora.

Ó chegar á miña casíña,
a miña nai espertara e berroume.
Mandoume outra vez para a camiña.
Así foi, pero fuxín pola fiestra e o can case me come.

Entrei na corte, collín o caballo de meu pai,
e cabalgando onda ela, perseguíronme.
Cando cheguei á súa casa vin que estaba a súa nai
xunto a ela morta e chea de sangue.

Cortara as súas veas.
As veces pregúntome a min mesmo
se no mundo non hai máis que merda
ou só é a causa do noso enfermizo pensamento.

(Juan Fachal, 1ºB)

